Bazı olaylar tarihte iki kere olur: ilkinde trajedi, ikincisinde komedi olarak…

Bizim tarihimiz de buna benzer…

Birinci Acilciler dönemi 1974-1988 arasını kapsar.

İkinci Acilciler dönemi ise 2007 sonrasını…

İlk döneminde Acilciler sosyalist bir silahlı mücadele örgütüdür.

Çizgisinin ve sorunlarının kendine özgü yönleri bulunmakla birlikte, sonuçta içinde yer aldığı sosyalist hareketten apayrı bir olgu olarak da değerlendirilemez.

Kendimize baktığımızda şunu görürüz:

Başlangıçta oldukça kaliteli bir kadro, büyük özveri, büyük beceriler, küçük ile orta büyüklük arasında kitlesellik sahibi olabilmiş bir örgüt ve adı kendinden epeyce büyük bir örgüt…

Ve tabii çok kayıp verildi…

Silahlı mücadelede kayıplar normaldir ama bizim kayıplarımızın bazıları çok gereksiz kayıplardı. Basit bazı hatalar yapılmasaydı, hayatlarını kaybetmiş olan yoldaşlar mutlaka hala yaşıyor

olacaklardı denilemez, ama bu kadar ucuz da ölmeyeceklerdi.

Sosyalist hareketin yaşadığı büyük trajediyi biz de kendi çapımızda yaşadık.

Büyük bir özveri, kayıplar, örgütlenme ve 12 Eylül sonrasında yaşanılan büyük bozgun…

Yenilgi değil, bozgun…

Savaşırsınız ve yenilirsiniz.

Olabilir…

Bizde ise büyük bir genel bozgun yaşandı.

Bu bozgunu açıklamak için 12 Eylül'den sonra geçen 31 yıl boyunca çeşitli açıklamalar yapıldı.

Neymiş, sol hareket birlik kurulamadığı için yenilmiş…

1974-80 döneminin önemli özelliklerinden bir tanesi sol içi şiddettir.

Birbiriyle keskin rekabet içinde olan, öldürmek için birbirini arayanlar mı birlik kuracaklardı?

12 Eylül sonrasında yaşanılan büyük bozgunun nedeni 12 Eylül öncesinde aranmalıdır.

Bu basit gerçeği görmemek için elden ne geliyorsa yapıldı.

Hala çok sayıda eski militan 12 Eylül öncesinin şanlı anılarıyla avunuyor ve hiç birisi de düşünmüyor: 12 Eylül öncesi bu kadar şanlı ise, sonrası neden bu kadar kötüdür?

Şanlı tarihimize olan inanç, bizlerin o tarihten kopmamızı engelledi, kendimizi yeniden üretmemizi engelledi.

Bu inanç çoğumuzun gözünü kör etti, basit gerçekleri bile göremez olduk.

Hepimiz devletin faili meçhulleri ortaya çıkarmasını istiyoruz.

Doğru bir talep…

Bunu söylerken kendi iç infazlarımız, kendi faili meçhullerimiz kimsenin aklına gelmiyor.

Evet, sosyalist hareket içindeki infazlar ve faili meçhuller, sosyalistlerin öldürdüğü sosyalistler devletin yaptıklarının yanında devede kulak kalır.

Ama vardır ve daha kötüsü unutulmak istenmektedirler.

Hatırlatıldıklarında herkes rahatsız oluyor.

Biz bunu kendi tarihimiz bağlamında hatırlattık.

12 Eylül sonrasındaki ilk dört sol içi cinayet bize ya da uzun süre birlikte yürüdüğümüz insanlara aittir.

Bu cinayetlerin sorumlularını, işlenme mekanizmalarını ortaya çıkardık.

Bazıları bundan fazlasıyla rahatsız oldular.

Spekülasyonun, tehdidin bini bir para oldu.

Önemli değildi, kuştan korkan darı ekmez.

Haklı olduğuna inanıyorsan yürüyeceksin…

Yürüdük ve önemli bir başarı kazandık…

Bu başarı sadece bilgi, ustalık gibi özelliklerin eseri değildir.

Bu konuda size Can Yücel ile ilgili gerçek bir olay anlatayım.

Bir toplantıda sürekli tartışılıyor. Tartışma uzadıkça uzuyor.

Uzamasının nedeni korku… Bir adım atacağız ama ya bir şey olursa korkusu…

Bize tüzük gerek, tüzük şöyle olmalı, yok böyle olmalı tartışması uzadıkça uzuyor…

Can Yücel söz alıyor ve diyor ki:

“Bize tüzük değil büzük gerek…”

Bu işe girebilmek için cesaret de gerekliydi ve yeterince cesur arkadaş da ortaya çıktı.

Korkaklık gibi cesaret de çevresini etkiler, kişiden kişiye geçer.

Aynen öyle oldu…

Herkes gibi biz de kötü yenilmiştik…

Bu kadar kötü yenilmeyebilirdik, daha iyi yenilebilirdik.

Sosyalist harekette kendi tarihine cesaretle eğilen ilk örgüt olarak bu kötü yenilgiyi bir oranda da olsa hafiflettik diyebiliriz.

Zaten 1988’de fiilen sona ermiş olan birinci Acilciler döneminin bugün yeniden bilinir olması, Acilciler’e yönelik ilginin artmasının ardında da sağlanmış olan bu başarı yatıyor.

Acilciler’i oldukça tanınmış bir örgüt durumuna getiren dönem 1975-1977 arasını kapsar.

1978-1980 arası geriye düşme dönemimizdir. Artık eskisi kadar ön planda bir örgüt değildik.

12 Eylül sonrası tarihimiz ise özellikle kirlidir. Büyük oranda Muhabarat Acilcileri tarihidir.

Bunların hepsini kanıtlarıyla ortaya koyduk.

Hiç kimse örgütsel tarihi hakkında bizim kadar açık konuşmadı maalesef…

Bu durum yayılacaktır, zor da olsa yayılacaktır, çünkü biz keyfi bir iş yapmadık, bir ihtiyacı dile getirdik, kendi tarihimize de uyguladık.

Sonraki yazıda ele alacağım ikinci Acilciler ya da Ergenekon Acilcileri dönemi ise tam bir rezalet, tam bir komedi oldu…